

Κουρές μοναχών στην παλαιά ιστορική Μονή «Παναγιοπούλα» Ναούσης

/ [Ιερές Μονές](#)

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Στην παλαιά ιστορική Ιερά Μονή της Ζωοδόχου Πηγής «Παναγιοπούλα» Ναούσης λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο με την ευκαιρία της εορτής του Αγίου Χαραλάμπους την Πέμπτη, 10 Φεβρουαρίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων.

Κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων τέλεσε τις κουρές των δύο δοκίμων αδελφών της Ιεράς Μονής, Μαρίας-Ιωάννας Παρδάλης και Ελένης Καραγιαννοπούλου, μετονομάσας αυτές εις Ιερουσαλήμ και Θεοδώρα μοναχές.

Η παλαιά ιστορική Ιερά Μονή της Ζωοδόχου Πηγής «Παναγιοπούλα» Ναούσης χρονολογείται τον 19^ο αιώνα. Κατόπιν ενεργειών του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Παντελεήμονος, στην Ιερά Μονή εγκαταβιούν η Γερόντισσα Κασσιανή και η συνοδεία της, με την πνευματική καθοδήγηση του πνευματικού τους πατρός, Καθηγουμένου της Ιεράς Μονής Παναγίας Καλλίπετρας Αρχιμ. Παλαμά Κυριλλίδη.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Συγκακοπάθησον ως καλός στρα-τιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ἡ προτροπή αὐτή τήν ὁποία ἀπηύθυνε, ὅπως ἀκούσαμε στό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, ὁ πρω-το-κορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος πρός τόν μαθητή του, ἐπίσκοπο Ἐφέ-σου Τιμόθεο, ἐφαρμόζεται πλή-ρως στή ζωή καί τό μαρτύριο τοῦ ἑορταζομένου σήμερα ἁγίου ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους τοῦ θαυ-ματουργοῦ.

Καί ἐφαρμόζεται, γιατί ὁ ἅγιος Χα-ράλαμπος ὑπέμεινε μέ μεγάλη ἐγκαρτέρηση καί θάρρος τά ἀπερί-γρα-πτα καί σκληρά βασανιστήρια στά ὁποῖα τόν ὑπέβαλε ὁ Ρωμαῖος διοικητής τῆς Μαγνησίας, ὁ Λου-κι-α-νός, προκειμένου νά ἀρνηθεῖ τήν πίστη καί τήν ἀγάπη του στόν Χρι-στό. Ὅχι μόνο ὅμως αὐτά, ἀλλά καί τά ἀκόμη σκληρότερα καί ὀδυ-νη-ρό-τερα στά ὁποῖα τόν ὑπέβαλε ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτορας, ὁ Σεβῆρος, ὁ ὁποῖος δέν μποροῦσε νά πιστεύσει πῶς ἦταν δυνατόν ἓνα γεροντάκι ἑκατόν δεκατριῶν ἐτῶν, ἀδύνατο καί καχεκτικό, νά ἀντέχει τούς πό-νους καί τίς

ταλαιπωρίες τῶν βα-σανιστηρίων καί νά συνεχίζει νά ἐμ-μένει στήν πίστη του, ἐνῶ οἱ ἄρ-χοντες καί οἱ στρατιῶτες πού τόν βασάνιζαν ἦταν ἀναγκασμένοι νά παρακαλοῦν τόν μάρτυρα νά τούς θεραπεύσει ἀπό τίς τιμωρίες τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μέ τόν τρόπο αὐτό ἐνίσχυε τόν μάρτυρά του καί ἐπε-δίωκε νά συνετίσει τούς διώκτες του.

Ὅλα αὐτά τά ὑπέμενε μέ καρτερία ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Χαράλαμπος γιά τέσσερις λόγους.

Ὁ πρῶτος εἶναι ὅτι αἰσθανόταν πράγματι «καλός στρατιώτης Ἰη-σοῦ Χριστοῦ». Αἰσθανόταν ὅτι ὡς χριστιανός καί πολύ περισσότερο ὡς ἱερέας, ἀνῆκε στόν στρατό τοῦ Χριστοῦ, ἦταν στρατιώτης του, καί κανένas στρατιώτης δέν ἐγκατα-λεί-πει τή μάχη, δέν παραιτεῖται ἀπό τόν ἀγῶνα, δέν προδίδει τόν ἀρχηγό του.

Ὁ δεύτερος λόγος εἶναι, ἐπειδὴ εἶχε τήν πίστη καί τή βεβαιότητα ὅτι δέν ἀγωνίζεται μόνος, ἀλλά ἀγω-νίζεται μέ τή χάρη καί τή δύναμη πού τοῦ ἔδινε ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος καί τόν διατηροῦσε σῶο παρά τά φρικτά βασανιστήρια στά ὁποῖα τόν ὑπέβαλαν.

Ὁ τρίτος λόγος εἶναι ὅτι ὁ ἅγιος Χαράλαμπος σκεφτόταν πῶς ἀξίζει αὐτή ἡ θυσία πού ἔκανε γιά τόν Χριστό, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ἦταν Θεός, θυσιάσθηκε γιά τή σωτηρία τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου καί ὑπέ-μει-νε ἐμπτυσμούς καί μάστιγες καί κο-λαφισμούς καί στό τέλος καί τόν φρικτό καί ἐπονείδιστο σταυρικό θάνατο.

Καί ὁ τέταρτος λόγος εἶναι ὅτι πίστευε ὁ ἅγιος τόν λόγο τοῦ πρω-τοκορυφαίου ἀποστόλου Παύλου ὅτι «οὐκ ἄξια τά παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρός τήν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς», ὅτι δη-λα-δή τίποτε δέν ἀξίζουν οἱ ταλαι-πωρίες τῆς παρούσης ζωῆς χάριν τοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἀγάπης μας πρός αὐτόν σέ σύγκριση μέ τή δόξα πού πρόκειται νά μᾶς ἀποκαλυφθεῖ στή μέλλουσα ζωή.

Γι' αὐτό καί ὑπέμεινε ὅλα τά φο-βε--ρά καί πολυώδυνα βασανιστήρια ἀδιαμαρτύρητα ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Χαράλαμπος καί συγκακοπάθησε ὡς καλός στρατιώτης Ἰησοῦ Χρι-στοῦ μαζί μέ ὅλους τούς πρό αὐτοῦ ἁγίους μάρτυρες, ὥστε νά λάβει τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου καί νά ἀπολαμβάνει πλέον στόν οὐρανό «ἃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὖς οὐκ ἤκουσε καί ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη», ὅσα ἔχει ἐτοι-μάσει ὁ Θεός «τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν», καί νά τόν τιμοῦμε καί ἐμεῖς σήμερα.

Ἡ σημερινή ὁμως προτροπή τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου Παύ-λου ἀπευθύνεται καί πρός ἐσᾶς πού σήμερα ἐνδυθήκατε τό μοναχικό ράσο καί ἀποδεχθήκατε τήν πρόσ-κλη-ση τοῦ Χριστοῦ νά τόν ἀκολου-θήσετε μέ ἀφοσίωση καί πιστότητα καί νά

ἀγωνίζεσθε διά βίου στὸν ἀό-ρατο πόλεμο «πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τὸν κοσμο-κράτορα τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου».

Μέ τὴν προτροπὴ τοῦ ὁ ἀπόστο-λος Παῦλος, ὁ ἰδρυτὴς τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, σᾶς διαβεβαιώνει ὅμως συγχρόνως καὶ ὅτι δέν θά εἴστε στὸν πνευματικό αὐτόν ἀγώ-να μόνες σας. Θά συγκοπαθεῖτε μέ ὅλους ὅσους ἀγωνίζονται γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό, ἀλλά καὶ θά συνεχίζετε τὸν ἀγώνα τῶν ἀνά τούς αἰῶνες ὁσίων πατέρων καὶ μητέρων, πού ἔζησαν γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ «ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς».

Βεβαίως, ὁ Χριστός δέν ζητᾷ αὐτό ἀπὸ ἐσᾶς, γιατί αὐτό πού ἔχει πε-ρισ-σότερη σημασία ἀπὸ τὸν τόπο εἶναι ὁ τρόπος μέ τὸν ὁποῖο ζεῖ ὁ μο-ναχός καὶ ἡ μοναχή. Ἄν φέρει τὸν κόσμο μέσα του, ἂν «ἐμπλέ-κε-ται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις», ὅπως γράφει καὶ ὁ ἀπόστολος, ὅπου καὶ ἂν ζεῖ, δέν ἀρέσει «τῷ στρατολογήσαντι», δέν εἶναι εὐά-ρε-στος στὸν Χριστό, στὸν ὁποῖο ἀφιέρωσε τὴ ζωὴ του.

Εἶναι ὅμως εὐάρεστος στὸν Χρι-στό καὶ ἐπιτυγχάνει τὸν σκοπό τῆς μοναχικῆς ζωῆς, ὅταν ἀγωνίζεται ὑπὸ δύο προϋποθέσεις, ὅταν ἀγωνίζεται μέ ταπεί-νω-ση καὶ μέ ὑπακοή.

Οἱ δύο αὐτές ἀρετές εἶναι ἀλληλένδετες καὶ ἀπο-τε-λοῦν τό θεμέλιο τῆς πνευμα-τικῆς πρόοδου καὶ τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Καὶ εἶναι συγχρόνως ἀνώ-τερες ἀπὸ ὅλες τίς ἄλλες πού μπο-ρεῖ νά φαίνονται μεγαλύτερες καὶ σπου-δαιότερες. Καὶ μᾶς τό ἐπιβε-βαι-ώνει αὐτό καὶ πάλι ὁ ἀπόστολος λέγοντας «ἐάν δέ καὶ ἀθλῇ τις οὐ στεφανοῦται, ἐάν μή νομίμως ἀθλή-ση». Δέν ἀρκεῖ δηλαδή νά ἀσκεῖται κανεῖς, νά νηστεύει ἢ νά ἀγρυπνεῖ ἢ νά κάνει κόποτς, πρέπει, γιὰ νά ἔχουν ὅλα αὐτά νόημα καὶ ἀποτέλεσμα καὶ κυ-ρίως τὴ χάρη καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, νά τὰ κάνει «νομίμως», νά τὰ κάνει μέ ταπείνωση καὶ ὑπα-κοή, μέ τὴν εὐλογία τῆς Γερόντισσας καὶ τῆς Ἐκ-κλη-σίας. Διότι πάνω ἀπὸ ὅλα εἶναι ἡ Ἐκκλησία, πού εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χρι-στός στὸν ὁποῖο θέλουμε νά εὐαρεστήσουμε μέ τὸν ἀγώνα μας καὶ μέ τὴ μοναχικὴ μας ζωή.

Εὐχομαι, λοιπόν, πατρικά ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Κυρίας Θεοτόκου, στὸν ναό τῆς ὁποίας, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, λάβατε σήμε-ρα τὴ μοναχικὴ κουρά, νά σᾶς συ-νο-δεύουν στή νέα σας ζωὴ καὶ νά σᾶς ἐνισχύουν στὸν καθημερινό σας ἀγώνα, μέ τίς εὐχές τῆς Γερόντισσας καὶ τοῦ πνευματικοῦ σας, νά νεκρώσετε τὸν πα-λαιό ἄνθρωπο καὶ νά ὑπομένετε τό μαρτύριο ὅχι τοῦ αἵματος ἀλλά τῆς συνειδήσεως, γιὰ νά μπορέσετε καὶ σεῖς μέ τὴν ὑπακοή καὶ τὴν ταπεί-νωση νά προοδεύσετε πνευματικά, ὥστε νά εὐαρεστεῖτε στὸν Θεό καὶ νά ἀξιωθεῖτε τῶν ἀγαθῶν τῆς οὐ-ρα-νίου βασιλείας, χάριν τῶν ὁποί-ων ἐγκαταλείψατε τὰ ἐπίγεια.

Αὐτή εἶναι καί ἡ διάπυρος δική μου εὐχή ὁ Θεός νά σᾶς στερεώνει, νά σᾶς εὐλογεῖ, νά σᾶς ἀγιάζει, οὕτως ὥστε νά προκόπτετε σ'αὐτόν τόν βίο πού φαίνεται δύσκολος, ἀλλά εἶναι πολύ εὐλογημένος, ὅταν γίνεται μέ ταπείνωση, μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί μέ τήν ὑπακοή καί στή Γερόντισσα καί στόν πνευματικό καί στήν Ἐκκλησία.

Για φωτογραφίες κάντε κλικ [εδώ](#)